

တက္ကသိုလ်နေမင်း

ဥပါဒါန်ကျိန်စာ

နှင့်

အနှိုင်းပုံမိခင်မေတ္တာ

(ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

အမှာ စာမည်သော အမှာ စာ

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဆရာတက္ကသိုလ်နေမင်းကို သိကျွမ်းခဲ့သည် မှာ ကြာမြင့်လှပြီဆိုရ ပေမည်။ သူသည် တေဇာဂုဏ်၊ အောင်သစ္စာ၊ ကိုရင်ပြီး၊ မြန်မာပြည်အုပ်စိုး စသော ကလောင်ခွဲများ ဖြင့်လည်း ဘာသာရေး အဆုံးအမ ဓမ္မဆိုင်ရာ ကဗျာ ဝတ္ထု ဆောင်းပါး အပါအဝင် အခြားသော စာပေများ စွာ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည် ကို တွေ့ရသည် ။ ကျွန်တော် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် "ရွှေမြင်းမိုရ်ပြုသောနေ့" အမည်ရှိ မိဘမေတ္တာဖွဲ့ ဂန္ထီရဝတ္ထုကို အခန်းဆက်အဖြစ် ၇ လ၊ ၈ လ ဆက်တိုက်ရေးသားပြီးနောက် ဆက်လက်ရေးခြင်း မရှိတော့သဖြင့် ဆရာတက္ကသိုလ်နေမင်း၏ ဂန္ထီရဝတ္ထုမှာ ဂန္ထီရဆန်စွာ အဆုံးသတ်သွားခဲ့လေတော့ သည် ။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်များက အားမလိုအားမရဖြစ်၍ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ဆက်လက်ရေးသားစေလိုကြောင်း တောင်းဆိုကြပါသည် ။

သို့သော် ဆရာတက္ကသိုလ်နေမင်း၏ ကျွန်တော် နှစ်အနည်းငယ် ကွဲကွာခဲ့ရပြီး ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သူ ဆရာစိတ်ဓာတ်မြသန်းက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းဟောင်းများ ပါ အခန်းဆက်များကို စုဆောင်းပေးမှုကြောင့် ရွှေမြင်းမိုရ်ပြုသောနေ့မှာ ကျွန်တော် အပါအဝင် ဆရာနန္ဒာ မိုးကြယ်၊ ဆရာ စိတ်ဓာတ်မြသန်း၊ တိုးကိုထွေး (ပညာရေး)၊ မောင်မောင်ခင်၊ တင့်လွင် (ဘုရားနီ)၊ ရန်မိုးအောင် (အင်းစိန်)တို့ နှင့်တွဲ

၍ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ ပါသည်။ ။

ရွှေမြင်းမိုရ်ပြုပြီးနောက် အံ့ထူးရဲ့ ဘဝသည် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့ရ မည်နည်း။ အံ့ထူးအပေါ်မှာ ဥပါဒါန်အစွဲကြီးလှသော မိခင်ကြီးဒေါ်အေးမယ်က တမလွန်ဘုံဘဝက နေ ဆက်လက်ပြီး လိုက်ပါစောင့်ရှောက်နေဦးမည်လော။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မြွေသားစားခဲ့သော အံ့ထူးကို မြွေတွေက တဖန်ပြန်၍ ဖမ်းစားညှို့ယူကြမည့်ဒဏ်ကို မခံရတော့ပြီလော။ အာဃာတကြီးစွာ ရန်ငြိုးဖွဲ့လာဦးမည့် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေညှို့ရှင်အန္တရာယ်ကို ဥပါဒါန်အစွဲကြီး လှစွာသော ဒေါ်အေးမယ်က တမလွန်ဘုံဘဝကနေ မည်သို့မည်ပုံ စောင့်ရှောက်ပါမည်နည်း။ အံ့ထူး အပေါ် သံယောဇဉ်သမုဒယအစွဲဖြင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်ကာ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေရသော မိခင်ကြီး ဒေါ်အေးမယ်နှင့် အညှို့အာဃာတဒေါသကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်၍ နေသော မြွေညှို့ရှင်တို့၏ ဥပါဒါန် ပြိုင်ပွဲကြီးကား။ အဝိညာဏကလော၊ အဝိညာဏကလော၊ ကမ္မဇိဒ္ဓိ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ နာနာဘာဝ၊ သဘာဝဓမ္မတွေနဲ့ ဂမ္ဘီရဆန်စွာ စာချစ်သူများ ၏ နှလုံးအိမ်ကို ရိုက်ခတ်သံ ပဲ့တင်ခဲ့ရဖူးသော ဤဂမ္ဘီရ ဝတ္ထုသည် ယခုအခါတွင် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်နိုင်စေဖို့ ဆရာတက္ကသိုလ်နေမင်းထံ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုတိုက်တွန်းခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာချစ်သူများ သာမက မိဘမေတ္တာကို ခံစားနားလည် တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးကြသော ဂမ္ဘီရစာချစ်သူများ အားရကျေနပ်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်ယုံကြည်မိပါသည်။ ။ စာချစ်သူတောင်းဆိုမှုအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးရမည့် တာဝန်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တင်ရှိနေခြင်းဖြစ်ခဲ့ရာ အယ်ဒီတာတစ်ယောက်တာဝန် ကျန်

တော်ကျေပွန်ပြီဟု ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါသည် ။ ဆရာတက္ကသိုလ် နေမင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ရပ်တည်းအတူနေ၍ ရေးဖော်ရေးဖက် စာပေမိတ်ဆွေဖြစ်ကာ ကလောင်ခွဲအမျိုးမျိုးဖြင့် စာပေမျိုးစုံရေးသားခဲ့ သူလည်း ဖြစ်လေသည် ။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် အသက်အရွယ် ရ လာပြီဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူခဲ့သည့် မဂ္ဂဇင်းအတော်များများမှာ လည်း ရပ်နား ကုန်ကြလေပြီ။ ဆရာတက္ကသိုလ်နေမင်း သည် လည်း ဘာသာရေးအခြေခံသော ယဉ်ကျေးမှု အသိအလိမ္မာစာပေများကို အ လေးဂရုပြု၍ ရေးသားနေသည် ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်အထူးပင် လေးစားချစ်ခင်မိပါသည် ။ "ဂန္တီရလောက" မှာ အောင်မြင်သော စာရေး ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်အားထူးဖူးသော် လည်း ယခုအခါမှာ ကျွန်တော် မတောင့်တတော့ပါ ထို့အတူ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာချစ်ပရိသတ်များ လည်း ကျွန်တော့်လို စိတ်ဆန္ဒတူမျှစွာဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဆိုတာ ယုံကြည်မိပါသည် ။

ယခုလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအချိန်ကာလမှာ ခေတ်ရဲ့ တောင်းဆိုမှု အတွက် လိုအပ်လျက် ရှိနေသည် မှာ အမျိုးသားစာပေ၊ အမျိုးသားယဉ် ကျေးမှု၊ အမျိုးသားရေးကို အခြေခံသော ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေး သဘော တရားများ နှင့် အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်တို့ ရဲ့ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်နှင့် အမျိုးဘာသာ သာသနာအရေး အလေးပေး တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတတ်ကြစေရန်မှာ ကျွန်တော်တို့လို စာပေသမားများ အတွက် ခေတ်ကတောင်းဆိုသော တာဝန်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ဆရာတက္ကသိုလ်နေမင်းသည် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်တဲ့ အဆန် လမ်းရသစုံမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်၊ ရဲရဲတောက်ဂျာနယ် တာဝန်ခံ အယ်

ဒီတာ၊ သတင်းနဂါး သတင်းစုံဂျာနယ် စီစဉ်သူ၊ ထင်ကျော်စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် အမျိုးသားရေးစာရေးဆရာ မြေလတ်ထင်ကျော်မိုး၏ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ် များ နှင့် အခြားသော အမျိုးသားရေးစာပေနယ်ပယ်အသီးသီးမှာ ရေးသားလာသည် ကို တွေ့မြင်ရ၍ စာပေတာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လိုသော သူ၏ စိတ်သဘောထားကို ကျွန်တော် လေးစားမြတ်နိုး မိသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည် ။ သို့တစေ သူသည် ဟိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကောင်းခဲ့စဉ် ကလို ဂမ္ဘီရနယ်ရပ်ဝန်းကို နောင်အနာဂတ်ကာလ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိလာဦးမည် လောဆိုသည်ကိုကား ဂမ္ဘီရဆန်စွာနဲ့ ပဲ စာချစ်သူများ မျှော်လင့်စောင့်စား သုံးသပ်ရန်သာ ဖြစ်လေတော့သည် ။

သိန်းထွန်းလတ်
အယ်ဒီတာ (ငြိမ်း)
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း



"ခွမ်း ... ခွမ်း"

"ဗျန်း"

"ဖလတ်"

"ဟုတ်ပြီတိမ်နီကွ ဆင့်ခွပ်ကွာ ပွဲသိမ်းလေး၊ ပွဲသိမ်းလေး ... အဟေး
... ဟေး ... ဟေး"

"ပေါက်ကျော် ပြန်ခွပ်လေ၊ လှည့်တွယ်ပါလားဟ ငဲ့ကောင်ရ ..."

ဝိုင်းလယ်က ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်မှုကြောင့် ဖုန်မှုန့်တွေ တသော
သော ထသွားခိုက် နှစ်ဖက်အုပ်စုမှ အားမလိုအားမရ အော်သံတွေက ဆူ
ဆူညံညံ ထွက်ပေါ်နေသည် ။

ဖုန်မှုန့်တွေ စဲသွားသည် တွင် ကြက်တစ်ကောင်က မြေပြင်မှာ လဲကျ နေသလို ကြက်တစ်ကောင်က အောင်မြင်မှုကို ရင့်ကျူးဟန်ဖြင့် တောင် ပံခတ်ကာ အားပါးတရ တွန်ကျူးလိုက်သည်။ ။

"ဖျန်း ... ဖပ် ... ဖပ် ... ဖလပ်"

"အောက်အီးအီးအွတ်"

"အဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ့ကောင်ကြီး တိမ်နီ သိပ်အစွမ်းကောင်းသကွာ မင်းကို ဖြစ်နိုင်ရင် ရွှေတောင်ချထားချင်တယ်"

ရင်ကော့ကာ ခပ်ကြွားကြွားပြောလိုက်သူမှာ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာသား နက်ကျော် ဖြစ်သည်။ ။

သည် တွင် အံ့ထူးက မကျေမနပ်ဖြင့် အံ့ကြိတ်ကာ သူ့ခါးပုံစထဲ၌ လုံးထွေးထားသည့် ငွေစများကို ပစ်ပေါက်ပေးလိုက်ရင်း ...

"ဟေ့ကောင် နတ်ကျော် မင်းလေကျယ်နိုင်တုန်း ကျယ်ထားဦးပေါ့ကွာ မင်းတို့ ဘန့်ဘွေးကုန်း ရွာသားတွေ အမြဲရှုံးနေကျ ပါ ဒီတစ်ခါသာ လေကျယ်နိုင်တာ အေး ... နောက်များ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ ဟင်း ..."

"ဘာကွ ဒီမှာ အံ့ထူး အရင်ကိစ္စတွေ ပြန်မနူးစမ်းပါနဲ့ အခုရှုံးတာဟာ ရှုံးတာပါပဲ ရှုံးမဲ့ မမဲစမ်းပါနဲ့ "

"ဘာ"

အံ့ထူးက ပုဆိုးပြင်ဝတ်လျက် ရှေ့တိုးမည်ပြင်လိုက်သည်။ ။ သာအေးနှင့် ထွန်းမောင်က တစ်ပြိုင်နက်လိုလို အံ့ထူးလက်များကို ချုပ်ကိုင်ကာ တားလိုက်ရသည်။ ။

"အံ့ထူး ရန်မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ ကွာ ဒီတစ်ခါမနိုင် နောက်တစ်ခါ နိုင်မှာ ပေါ့ လာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် အံ့ထူးရာ လာသွားကြပါစို့"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အံ့ထူးကို လေပြေထိုးကာ တစ်ယောက် က ကြက်နာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။

နက်ကျော်တို့ ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာသားတွေကတော့ လှောင်ပြောင်သ လိုမျိုး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လျက် ကြည့်နေကြသည်။ ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆွဲခေါ်ရာပါလာသော အံ့ထူးက မကျေမနပ် တောက်တခေါက်ခေါက် နှင့် ပါလာသည်။ ။

"နေစမ်းပါဦး မင်းတို့ ကလည်း အခုဘယ်ကိုသွားကြမှာ လဲကွ"

"အဟား ... ဟား ထုံးစံအတိုင်း ဘကြီးဖိုးသာ ထန်းရည်တဲကိုပေါ့ကွ "

"ဒါ့အပြင် ဘာရှိသေးလို့ လဲ အံ့ထူးရ ထန်းတဲရောက်ရင် ဒီကြက်ကို အရေဆုတ်ပြီး ကင်မယ်၊ မြည်းမယ်လေ"

"အေး ဟုတ်သား အဲဒါကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်း"

သည် တော့မှ အံ့ထူးတစ်ယောက် ဒေါသတွေ အတော်အတန် ပြေသွားကာ ပြုံးရယ်လာသည်။ ။ ပြီး ... သူက ...

"ဒီကောင်နက်ကျော် သူ့ရွာမှာ တော့ 'ဇ'အရှိဆုံးကောင်ဆိုပြီး ညစ် ကျယ်ကျယ်လုပ်ချင် တယ်၊ တစ်နေ့ ငါနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှာ အမှန်ပဲကွ"

သာအေးက ...

"အိုကွာ မင်းအကြောင်းကိုလည်း သူတို့ တစ်ရွာလုံး သိနေတာ ဒီ

ကောင် မင်းကိုမစမ်းရဲပါဘူး အံ့ထူးရ"

ထွန်းမောင်က ...

"ဟုတ်ပါတယ်ကွာ မင်းကိုဒီကောင် မယှဉ်ရဲပါဘူး ရန်မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ အံ့ထူးရာ"

သည် လိုနှင့် သုံးယောက်သား ဦးဖိုးသာထန်းရည်တဲရှိရာ ခြံအတွင်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

"ဟော ကောင်လေးတွေ ကြက်သေ့ကိုင်လာပုံထောက်တော့ ရှုံး လာပြီထင်ပါရဲ့ "

"သေချာတာပေါ့ ဘကြီး၊ ဒီထက်သေချာတာတောင် ဒီလောက်မသေ ချာဘူးဗျ အဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ"

ထွန်းမောင်ကြီးအပြောကြောင့် ပွဲကျသွားကာ အားလုံး ရယ်မောလို က်မိကြသည်။

ထို့နောက် သာအေးနှင့် ထွန်းမောင်က ကြက်သတ်၊ အရေခွံဆုတ်၊ ရေဆေး၊ ကင်နေကြစဉ် အံ့ထူးက မြူမိုးတစ်အိုးယူကာ တစ်ခွက်ပြီးတစ် ခွက် သောက်နေတော့သည်။

ဤတွင် ဘကြီးဖိုးသာက "မောင်အံ့ထူး"

"ဗျာ ဘာလဲဘကြီး"

"သောက်တာလည်း သောက်ပေါ့ကွယ်၊ အခုန မင်းအဖေ၊ မိုးမကျမီ အိမ်ပြုပြင်ဖို့ လှည်းနဲ့ ဝါးတွေခုတ်ပြီး တင်လာတာတွေ့လိုက်တယ်ကွယ် "

"အဲဒါဘာဖြစ်သလဲဗျ"

"ဪ တစ်ယောက်ထဲ တောထဲမှာ သွားခတ်၊ ပြီး လှည်းရှိရာသယ်၊
နောက်လှည်းနဲ့ မောင်းချလာရတာ၊ ချော့ဘယ်လောက် မောရှာမလဲ၊
အားကိုးရမယ့်အရွယ်သားရှိရဲ့ နဲ့ တစ်ယောက်ထဲ လုပ်နေရတာ ဘယ်
ကောင်းမလဲကွယ်"

"ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဘာများ လဲလို့ ၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေရသ
လား ဘကြီးရာ၊ ကျွန်တော် ကူလုပ်ရင် အဖေခဲပအမေက တားမှာ ဗျ။
သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်ကြတာလေ၊ ကျွန်တော် ပင်ပန်းတာ သူ
တို့ မကြည့်နိုင်ကြပါဘူးလေ"

ဘကြီးဖိုးသာက ကျည်တောက်တစ်ခုထဲမှ ထန်းရည်ကိုမြူအိုးအတွ
င်း သွန်ရင်း "မင်းမိဘတင်မကပါဘူး မောင်အံ့ထူးရယ်၊ ဘယ်မိဘမဆို
ကိုယ့်သားသမီး ပင်ပန်းလုပ်ကိုင်ရရှာ တာကို မကြည့်ချင်ကြပါဘူး သို့
ပေမယ့် အရွယ်ဆိုတာကို သတိပြုပြီး ထိုက်သင့်တဲ့ အလုပ်နဲ့ တော့ မိဘ
ကိုကူညီသင့်သပေါ့လေ"

အံ့ထူးက စိတ်ရှုပ်လာဟန်ဖြင့် ထန်းရည်ခွက်ကို ကောက်မော့ကာ
ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည့်အတွက် ဘကြီးဖိုးသာတစ်ယောက် စ
ကားမဆက်တော့ဘဲ သူ့အလုပ်တွေကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေတော့
သည် ။

မကြာမီ ထွန်းမောင်နှင့်သာအေးတို့ က မွေးကြိုင်သင်းပျံသည့် ကြ
က်ကင်နှင့်အတူ ရောက်လာသည် ကြောင့် တစ်ပျော်တစ်ပါး စားသော
က်ကာ စကားတွေကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောကြသည် ။

"ကောင်းကွာ"

"တယ် အရသာရှိ"

"ထန်းရည် နောက်တစ်အိုး ယူပါဦးကွ"

ထိုညနေက မှောင်စပျိုးမှ ပင် သုံးယောက်သား ဘကြီးဖိုးသာ ထန်းရည်တဲမှ ဒယီးဒယိုင် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ။

ကိုငြိမ်းသာတစ်ယောက် ဆွမ်းအုပ်ပိုက်လျက် ကျောင်းဝင်းအတွင်း ဝင်မိလျှင်ပင် စင်္ကြံ လျှောက်နေသော ဆရာတော်ဘုရားက လှမ်းမြင်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဪ ဒကာကိုငြိမ်းသာပေကိုး"

"မှန်ပါ ဒီနေ့ ဇနီးသည် အေးမယ်ရဲ့ မွေးနေ့မို့ ဆွမ်းလာကပ်တာပါ ဘုရား"

"အိမ်း အိမ်း လာကွယ့်၊ ကျောင်းပေါ်ကို"

သို့နှင့် ကျောင်းပေါ်ရောက်၊ ဆွမ်းအုပ်ကပ်လှူပြီးသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားက ဆုများ ချီးမြှင့်အပြီး အာလာပသလ္လာပစကား ပြောကြသည်။ ။

"ဘယ့်နှယ် ဒီနှစ်စပါးအခြေအနေ"

"ကောင်းပါတယ်ဘုရား၊ မနှစ်ကထက်တောင် ပိုကောင်းမယ် ထင်ရပါတယ်။ စပါးဈေးကလည်း မြင့်လာတော့"

"ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာသကွယ်၊ အဆင်ပြေကြပါစေ၊ ကြီးပွားချမ်းသာကြပါစေ၊ သို့သော် ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုပြုကြကွယ့် ဟုတ်လားဒ"

ကာ"

"မှန်ပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ လေအောင့်တာကလွဲရင် ကျန်းမာပါတယ်၊ ဇနီးသည် အေးမယ်လည်း ကျန်းမာပါတယ်ဘုရား"

"အိမ်း အိမ်း ဒါထက် ဒကာတို့ သားကြီး မောင်အံ့ထူးတစ်ယောက် ရော"

ဆရာတော် အမေးကြောင့် ကိုငြိမ်းသာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့။

"လိမ္မာ လာပြီး၊ မိဘတွေကို ကူလုပ်ပေး လာပြီလားလို့ ပါ"

ထိုအမေးကြောင့် ကိုငြိမ်းသာတစ်ယောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည် ။ ပြီးမှ

"ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိပါဘူးဘုရား၊ ဒီကလေးဟာ တပည့်တော်တို့ လင်မယားအလိုလိုက် မှုကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ အင်မတန် မိုက်လုံးကြီးတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပါဘုရား"

ဆရာတော်က မည်သို့မျှမဆို ဦးခေါင်းကိုသာ တဆတ်ဆတ် ညိတ်နေလေသည် ။

"တပည့်တော်တို့ မိဘနှစ်ပါးက အမြဲလိုလို လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် သွန်သင်ပေးမယ့် သားကတော့ အရက်သောက်၊ ထန်းရည်မူး၊ ကြက်တိုက်၊ ရန်ဖြစ်နဲ့ တစ်ရွာလုံး အော့ကျောလန်အောင် ဖြစ်နေတာ ဆရာတော်ဘုရား အသိပါနော်"

ဆရာတော်က ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ ဝန်ခံလိုက်သည် ။

"ပိုဆိုးတာက"

ကိုငြိမ်းသာက သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်တန့်ကာ ဆရာတော်ဘုရားကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ၎င်းကဆက်ပြောသည် ။

"ပိုဆိုးတာက၊ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို သနားညှာတာမရှိဘဲ သတ်ဖြတ်လေ့ရှိတဲ့ သူ့အကျင့်ကို တပည့်တော်တို့ မလိုလားဆုံးပါဘဲဘုရား "

"မိုက်တဲ့ အပြင်၊ ဆိုးတာကလည်း ကပ်ပါလာပုံရသကွယ့်"

"မှန်ပါဘုရား၊ ဟိုတလောက ခွာနာလျှာနာဖြစ်နေတဲ့ ကိုကျော်မြရဲ့ နွားကြီးကို သွားသတ်ပေးတာ အံ့ထူးတဲ့ ဘုရား"

"ကျွတ် ကျွတ်"

"နောက် တပည့်တော်ရဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ညွန့်မောင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝက်သွားသတ် တာလည်း အံ့ထူးလို့ သိရပြန်တယ်"

"ဪ ဪ"

"အို ပြောရရင် ကြက်သတ်၊ ငှက်သတ်၊ အကောင်ပလောင် အမျိုးမျိုးကို မညှာမတာသတ်လေ့ရှိတာ တပည့်တော်ရဲ့ သား အံ့ထူးဆိုတာ တစ်ရွာလုံးသိကြတာမို့ ဒီကောင့်ကို အားလုံးက ရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်နေကြတာ ဘုရား"

"အိမ်း အိမ်း ကျောင်းမှာ ကိုရင်ဝတ်စဉ်က ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုရင်အံ့ထူးကို ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်အကြောင်း၊ သီလအကြောင်း သေသေချာချာပြောပြခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းကတော့ သူ သေသေချာချာ နားထောင်သား၊ နောက်မှ ဘယ်နှယ်"

ဆရာတော်က စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်လိုက်၏။ ကိုငြိမ်းသာက ဆက်ပြောပြန်သည် ။

"ပိုပြီးဆိုးတာက ဒီကလေးဟာ ကိုဘဝက မြွေနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့လဲမသိဘူး၊ မြွေမြင်ရင် မနေဘူး၊ မရရအောင် လိုက်သတ်တော့တာပါပဲဘုရား"

"အင်း"

"အံ့ထူးနဲ့ တွေ့လို့ ကတော့ တော်ရုံမြွေဟာ လွတ်ခဲ့တယ် ဆိုရမှာ ပါဘုရား"

ဆရာတော်က ကွမ်းအစ်ကိုဆွဲယူလျက် ကွမ်းယာရင်းဆက် ပြောလာမည်ကို စောင့်စားနေသည်။ ။

"ပိုဆိုးတာက မြွေကိုသတ်ပြီးရင် ဟင်းချက်ပြီး မြိန်ရေယှက်ရေ စားတော့တာပါပဲဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ လင်မယားမှာ သားဖြစ်သူရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ရွံလည်း ရွံ ကြောက်လည်း ကြောက်မိကြပါတယ်ဘုရား"

ဆရာတော်က ပါးစပ်ထဲထည့်မည့်ဆဲဆဲ ကွမ်းယာကို တန့်ထားကာ

"ဟုတ်ပေတယ် ဒကာငြိမ်းသားဟာ မြွေနဲ့ ဘယ်လိုရေစက်ပါခဲ့သလဲမသိပေဘူး၊ သူ့ကို မွေးကာစက ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေကို ဒကာတို့ လင်မယားပြောဖူးကြတယ် မဟုတ်လား"

"မှန်ပါ့ဘုရား ဒီကလေးကို မွေးခါစကပေါ့၊ အိမ်အောက်နဲ့ အိမ်ဘေးဝန်းကျင်ဟာ အကောင် နှစ်ဆယ်ထက်မနည်းတဲ့ မြွေမျိုးစုံဟာ ဒေါသတကြီး တွန်ကျူးပြီး ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် သွားလာနေကြတာ အိမ်ပေါ်ရောက်နေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ မျက်မြင်ပါဘုရား၊ ပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့လည်ပင်းမှာ အနက်ကွက်ကြီးက ထင်းနေအောင် ပါလာတယ်ဘုရား"

"အင်း အင်း"

"နောက်ရက်တွေမှာ မြွေတွေမလာတော့ပေမယ့် တောစပ်ကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မြွေတွန်သံ တွေကိုတော့ မကြာခဏကြားနေရပါတယ် ဘုရား"

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်လျက်

"အေးလေ မောင်အံ့ထူးနဲ့ မြွေတွေရဲ့ ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်မှု တစ်ခုခုတော့ ရှိပေလိမ့်မကွယ့်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် သွားလာရာမှာ တော့ သတိချပ်ကွယ့်နော်"

"မှန်ပါ့ဘုရား"

ထို့နောက် ကိုငြိမ်းသာလည်း ဆရာတော်ဘုရားကို ဦးချနှုတ်ဆက်လျက် ဆွမ်းအုပ်ယူကာ ပြန်ခဲ့တော့သည်။ ။

ကောင်းကင်ယံ၌ လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသည်။ ။

ထိုနေ့သည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဖြစ်သည် ကြောင့် ရွာရှိကာလသား ကာလသမီးအပေါင်းတို့ က မိမိတို့ ခူးလာသည့်ဝါဆိုပန်းဦးများအား ရွာဦးစေတီနှင့် ရွာဦးကျောင်းသို့ လာရောက်လှူဒါန်းကြရာ စည်ကားနေတော့သည်။ ။

အပျိုလူပျိုဘာသာဘာဝ အချိတ်အဆက်ရှိသူများကလည်း မျက်စမုက်နဖြင့် အမူအရာပြ ကြသည်။ ။ နောက် ဘုရားပရဝုဏ်အနီး၌ စကားတစ်ခွန်းစပြောရင်း ကြည်နူးကြသည်။ ။

ခင်ပြုံးနှင့် ခင်နှင်းကြည်တို့ နှစ်ဦးသားလည်း စေတီတော်တွင် ပန်း၊
ရေချမ်းကပ်လှူပြီး အောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြစဉ် လှေကားမှ တ
က်လာသော ကိုပန်းမွှေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားကြ
ရသည်။ ။

"ခင်ပြုံး ဪ ခင်နှင်းကြည်လည်း ပါသကား"

"ဒီက လာမှ လာပါ့မလားလို့ "

ခင်ပြုံးက မျက်ခုံးကလေး ချိကာပြောလိုက်သည် တွင် ကိုပန်းမွှေးက
ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့်

"ဩ ကိုယ့်ချစ်သူက ချိန်းထားတာ မလာဘဲနေပါ့မလားဗျာ ဟဲ ဟဲ
ဟဲ"

"ခင်နှင်းကြည် ခဏစောင့်နော်၊ အချိန်မရဘူး လာ ... ပြောစရာရှိတ
ယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ခင်ပြုံးက ခင်နှင်းကြည်ကို ခွင့်ပန်ကာ ကိုပန်းမွှေး
လက်ကိုဆွဲလျက် စေတီမှောင်ရိပ်သို့ ကတိုက်ကရိုက်ထွက်ခွာသွားကြရာ
ခင်နှင်းကြည်မှာ အုတ်တံတိုင်းဘေး၌ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရှာသ
ည်။ ။

"အင်း သူများ တွေဖြင့်"

ခင်နှင်းကြည်က ခင်ပြုံးတို့ စုံတွဲထွက်ခွာသွားရာကို လှမ်းကြည့်ရင်း
တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလိုက်သည်။ ။

ယင်းသို့ ညည်းညူမှုနှင့်အတူ သူ့အာရုံတွင် လူပုံချောသော်လည်း ပေ
ပေတူးတူးနိုင်လှသည့် အံ့ထူးရပ်လွှာက ရေးတေးတေးပေါ်လာသည်။ ။

ရွာထိပ်ရှိ နှစ်ချို့ သပြေပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အကြောင်းပြုကာ ရိုးမနှင့် မနီး မဝေး ရွာတစ်ရွာမှာ "သပြေပင်ရွာ" ဟု အမည်တွင် ၏။

ထိုရွာရှိ ကွမ်းတောင်ကိုင် အမျိုးသမီးစာရင်းတွင် ခင်နှင်းကြည်သည် လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်သည် ။

ခင်နှင်းကြည်သည် တောသူတောင်သား ဘာသာဘာဝ ကောက်စိုက် ၊ ပျိုးနုတ်အလုပ်များ မနားတမ်းလုပ်ကိုင်သည် သာမက မိဘများကိုလည်း ရိုသေသူဖြစ်သည် ။

အဖိတ်နေ့ ဥပုသ်နေ့များ ၌ ရွာဦးကျောင်းသို့ ဆွမ်းအုပ်မှန်မှန် လှူလေ့ရှိသကဲ့သို့ ရွာဦး စေတီ၌ လည်း ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးတို့ ကို မပျက်တမ်း ကပ်လှူလေ့ရှိသည် ။

လိမ္မာရေးခြားရှိကာ ဘာသာတရား လေးစားသူလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ချွေးမတော်ချင်သူများ လှသည် ။ သို့သော် သို့သော် ...။

ခင်နှင်းကြည်သည် ရွာအတွင်းရှိ အခြားလူပျိုလူရွယ်များကို ရှိသည် ဟု ပင် မသတ်မှတ်ဘဲ လူဆိုးလူပေဟု တစ်ရွာလုံးက သတ်မှတ်ထားသည့် အံ့ထူးတစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စား စိတ်ကစားမိပေသည် ။

တလောက လယ်ထဲမှ အပြန် ကန်သင်းရိုးပေါ်၌ မှို န်းအဖျားတွင် မြွေသေအတွဲကြီးကို ထမ်းလာသော အံ့ထူးနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံမိကြရာ ခင်နှင်းကြည်၏ ရင်မှာ ဗုံတီးသကဲ့သို့ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတော့သည် ။

"ဟာ ခင်နှင်းကြည်"

"ဟယ် အံ့ထူး"

"နင် နင်"

မြေတွဲကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ တုန်လှုပ်နေသော ခင်နှင်းကြည်
ကို ကြည့်လျက် သဘောပေါက်ကာ အံ့ထူးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်
မောလိုက်သည်။ ။

"နင်က လက်စသတ်တော့ ငါ့မှိုန်းဖျားက မြွေသေတွေကို ကြောက်
နေတာကိုး အဟား ဟား ဟား ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

"အံ့ အံ့ထူးရယ်၊ နင် ဒီ ဒီမြွေတွေကို မသတ်ဘဲမနေနိုင်ဘူးလားဟင်"

အံ့ထူးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းလိုက်ရာ မြွေ
သေတွဲကြီးကလည်း လှုပ်ယမ်းသွားသဖြင့် ခင်နှင်းကြည်ခမျာ ထိတ်လန့်
လျက် "အမေ့" ဟု တလိုက်မိရှာသည်။ ။

ကြောက်လန့်ကာ ဇက်ကလေးပုသွားသည် ကပင် တစ်မျိုးချစ်စရာ
ဟု အံ့ထူးထင်လိုက်မိ သည်။ ။

"နင်ကလည်း ဟာ၊ ဒီမြွေတွေကအသေတွေပါ၊ နင့်ကို ဘာမှ မလုပ်နှိ
င်ပါဘူး၊ အခုလယ်သိမ်း လို့ နင်တစ်ယောက်ထဲ ပြန်လာတာလား"

" မဟုတ်ဘူး အနောက်မှာ မမထွေးရော အဖေရောပါလာတယ်လေ
"

"ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ မရဘူး"

"နင်က ဘာပြောမလို့ လဲ"

"ငါလား ငါ အဲ ဟိုဒင်း"

"ဘာလဲဟ နင့်ဥစ္စာက"

"ငါလေ နင့်ကိုချစ်တယ်"

"အို"

ရွာသူ့ချောလေး မျက်နှာမှာ အံ့ထူး၏ တုတ်ထိုးအိုးပေါက်
စကားကြောင့် ပန်းနုရောင် သန်းသွားရှာသည်။ ။

"တကယ်ပြောတာ ခင်နှင်းကြည် ပြန်ချစ်ဖို့ မချစ်ဖို့ ဆိုတာ နင့်ဘာ
သာ စဉ်းစား၊ နောက်မှ အကြောင်းပြန်၊ အဲဒါပဲနော် တခြားတစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ သာ အသံကြားလို့ ကတော့ မလွယ်ဘူးမှတ် ကဲဟိုမှာ နင့်မမ
နဲ့ အဖေ လာပြီ ငါသွားတော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကိုထွက်ခွာသွားသော အံ့ထူးကို လည်ပြန်ကြည့်ရ
င်း သူ့ရင်မှီမှီကို လက်ကလေးနှင့် ဖိထားလိုက်မိရှာသည်။ ။

"ကြည့်စမ်း ဒါချစ်စကား ရည်းစားစကားပြောတာတဲ့ လား၊ အဟင်း
ဟင်းဟင်း တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဘယ်လိုလူစားမှန်းမသိ"

ကြောင်ငေးငေးကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုသို့တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောသွားမှုကပင် သူ့ရင်ကို
ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှု ဖြစ်စေကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် ကျေနပ်
စွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ။

"ခစ် ခစ် ခစ်"

ထို့နောက် သူနှင့်နီးကပ်လာသော ဖခင်နှင့် မမတို့ ကို စောင့်နေလို
က်သည်။ ။ အဝေးဆီမှ အံ့ထူးကား ထန်းတဲရှိရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်
နေလျက်။

"ဟယ့် ခင်နှင်းကြည်"

"အိုး လန့်လိုက်တာ ခင်ပြီးရယ်၊ ကိုပန်းမွှေးကြီးရော ပြန်သွားပြီလား"

"သူမိဘတွေမှာ လိုက်လို့ ရွာဦးဆရာတော်ဘုရားဆီ ပရိတ်ကြိုးသွားယူတယ်လေ"

"ဪ ဪ ဒါဖြင့်သွားကြစို့"

"ခင်နှင်းကြည်"

"ဟင်"

"နင့်လူ အံ့ထူးတို့ လာတာ မတွေ့မိဘူးလားဟင်"

ခင်နှင်းကြည် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရှာသည်။ ။ ခက်သည်က အံ့ထူးကို ချစ်ကြောင်း ပြန်မပြောမိသေးသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်

"နင်လည်း သိသားပဲ၊ ငါကသူ့ကိုချစ်တဲ့ အကြောင်းမှ မပြောရသေးတာ"

"နင်နဲ့ အံ့ထူးလယ်တဲမှာ တွေ့ပြီးကတည်းက နောက်ထပ် တွေ့ရသေးလားအေ"

"ဟင့်အင်း အဲဒီလိုများ ဆုံဦးမလားဆိုပြီး ငါကအဖေတို့ အရင်ရွာထဲပြန်တာ၊ တစ်ခါမှ မတွေ့တော့ပါဘူး ခင်ပြီးရယ်"

"နင့်လူက သူချစ်စကားပြောခဲ့တာတောင် မေ့နေပြီထင်ပါရဲ့ ၊ သူငယ်ချင်းရယ် ပြောရရင် အံ့ထူးက နင့်ကို သူ့မြွေတွေလောက် စိတ်မဝင်စားဘူး ထင်ပါရဲ့ "

ခင်ပြုံးစကားကြောင့် ခင်နှင်းကြည် မျက်နှာလေး ညှိုးလျသွားသည်

။

"အေးလေ ကံအကြောင်းလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့၊ ဒီလိုထန်းရည်သောက်၊ လူတကာနဲ့ ရန်ဖြစ်၊ ပေတူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ"

"

ခင်ပြုံးက နှစ်သိမ့်သလိုမျိုး ခင်နှင်းကြည် ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ

"သိပ်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့ ခင်နှင်းကြည်၊ သူ့အနေနဲ့ နင့်ကို တကယ်ချစ်လာရင် ဆိုးတဲ့ အမူအကျင့်တွေ တဖြည်းဖြည်းပြင်လာပါလိမ့်မယ်ဟယ်"

ထိုအခါမှ သာ သူ့မျက်နှာလေး လမင်းနှင့်အပြိုင် ဝင်းပလာသည် ။

"အေးဟယ် ငါလည်း အဲဒီလိုမှတ်ယူမိတာပါပဲ ခင်ပြုံးရယ်"

"ကဲ ဒါဖြင့် တို့ သွားစို့"

"အေး အေး"

ပြီးလျှင် နှစ်ဦးသားရွာဖက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်

။

ဤသို့ လျှောက်လာရင်းမှ ခင်နှင်းကြည်ခမျာ ခင်ပြုံး မသိအောင် မသိမသာဖြင့် အံ့ထူးရှိနေမည်ဖြစ်သော ထန်းတောဘက်သို့ ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်ရင်း စိတ်အတွင်းမှ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည် ။

"ဪ အံ့ထူးရယ်"
